ÖDETS LEK

ROMAN AF

HERMAN BJURSTEN.

(Forts. från förra numret).

IV.

Valet.

Mer än en timme förflöt... det hade blifvit full dager, och ännu satt Mauritz qvar framför sitt skrifbord, försänkt i djupa tankar.

— Claes Henrik Stjernekrantz! — utbrast han slutligen högt, i det han kastade en blick på brefvets underskrift, — detta var således min far! Ingen under att jag liknar grefve Eberhard... han är ju min bror!

Mauritz steg upp och gick fram och tillbaka öfver golfvet.

— Jag kommer ihåg, — mumlade han för sig sjelf, — att min mor en gång under min barndom talade med mig om min aflidne far... Det var samma afton, som jag träffat Jacob Kron i skogen och på hans uppmanfng svurit Hannibals ed mot de rike. Jag berättade det för min mor. Hon blef förskräckt och förtrodde mig att en sådan ed skulle förbinda mig att hata mina egna... ty äfven jag vore son af en rik man... Men hon sade mig icke, att jag en gång i framtiden sjelf skulle kunna göra anspråk på en del af hans rikedom... Hvarför sade hon icke det? Måhända visste hon det icke... måhända trodde hon att hela denna rikedom utgjordes af fideikommisset, hvilket lagen tillerkänner den äldste brodren uteslutande, eller måhända fruktade hon att väcka slumrande passioner genom en sådan underrättelse. Nu vet jag det emellertid... och nu står mig valet öppet... Hur skall jag göra?

Jag har gjort till min lefnads uppgift att sjelf kämpa mig fram... jag har ansett den bana vara mest hedrande, som är sjelfbruten... Och nu kommer rikedomen med sina lockelser och bjuder mig veklighet och njutning i stället för arbete och verksamhet. Jag är sålunda en grefve... ha, ha, så lustigt!... Jag eger sjelf rättighet att bära ett af dessa klingande namn, hvilkas lumpna anspråk på företräde jag så ofta begabbat och så djupt föraktat ... Mauritz Stjernekrantz... det låter något, det.

Ha, det är sannt... detta namn bäres af min moders mördare... och jag skulle antaga detsamma... Jag skulle dela arfvet med honom... honom, som med några lumpna penningböter försonade sitt brott!... Då hennes blod förrann på marken och hon den blinda, sanslös hvilade i mitt sköt ... då red han kall och liknöjd förbi... Han hejdade icke ens sin häst, för att efterfråga hennes tillstånd. Och jag skulle bära samma namn som han ... O, min mor!... din saliga skugga skulle då icke [illegible] kan jag hålla vända dig. Detta är den fråga min far framstält och som han ber mig noga öfverväga.... Kan jag från armod plötsligt se mig förflyttad till öfverflöd, utan att förderfvas af dess lockelser?.... Passioner som slumren i mitt bröst....skolen I ej tygellöst bryta ut, sätta i rörelse af denna mäktiga häfstång.

Jag vet det icke....men jag fruktar det.

Min far.... jag anklagar dig icke.... jag välsignar ditt minne.... ty jag förstår din afsigt ....Du har velat gifva mig den skönaste arfslott.... en arfslott bättre än guld och rikedom.. Det var icke ditt fel, att din tidiga bortgång hindrade dig att rycka mig och min mor undan nöden.....Din karakter måste hafva varit ädel, upphöjd, storartad, min far!

Och din förstfödde....hurudan är han?.... Och hvad är det som har gjort honom sådan han är?

Öfverflödet.... säger du sjelf....och jag tror dig .....

Och du, min ädla, försakande mor!....Nu först förmår jag rätt uppskatta dig.... Jag har älskat dig i lifvet.... jag har vördat ditt minne ....nu beundrar jag dig.

Under året lefde du i en torparkoja på din styfsons egor.... När som helst skulle du kunnat träda fram och göra dina anspråk gällande. Du hade hos dig bevisen, som intygade ditt giftermål....och du dog, fattig och öfvergifven, utan att hafva användt dem.....

Och hvarför?

Emedan ett löfte till honom, hvilken du var skyldig allt, band din tunga....Emedan du älskada mig och trodde att mitt väl betryggades bättre under fattigdom än öfverflöd.

På en gång stolt och ödmjuk fördrog du sorgerna, utan att krossas af deras slag....Ditt lif ack, glömdt eller okändt för den stojande hopen, som liknöjdt trampar din graf....ditt lif, förflutet under kojans halmtäckta tak.... o, huru mycket mer förtjente icke det att besjungas, än mångens, hvars namn man ristat i marmor!

Fader....moder!.... er son skall blifva er värdig....Bort, I förledande lockelser!....Jag föraktar rikedomen.... jag vill icke sträcka ut handen för att taga den.....

.. Mauritz grep hastigt sin moders vigselattest, som ännu låg kvar på bordet, och förde den till ljuslågan.

Redan började papperet blifva brunt.... ett ögonblick till....och beviset, som intygade hans rättigheter, skulle hafva uppgått i rök.... Men han besinnade sig och ryckte handen tillbaka.

— Hvad behöfs det? — mumlade han sakta. — Måhända skall det blifva mig nyttigt framdeles.

Jag vill förvara dessa papper, utan att göra något bruk af dem tills vidare.

Långsamt inlade han åter papperen i kuvertet, hvarefter han nedkastade paketet i en byrålåda.

— Se så, — återtog han, — bort med er, I förförare!.... I skolen ej mera fresta mig.

Verlden skulle kalla mig en dåre, om den visste hvad jag försakar, ty den vet intet högre mål för lifvets sträfvanden än guldet.....Men verlden må säga hvad den vill....jag handlar rätt, då jag afstår från det, som måhända skulle göra mig olycklig.

Den unge studentens monolog afbröts här af tunga steg i trapporna, som tillkännagäfvo ett morgonbesök.

Det var husvärden, rådman Bogren, som inträdde.

Rådman Bogren var hvad man på Upsalaspråket kallar en bracka, d. v. s. en person, som gjort till sin lefnads uppgift att rikta sig på studenter och dertill ansåg hvarje medel tillåtligt.

I Upsala finnas många "brackor", men rådman Bogren var en af de allra värsta. Utom det att han lånade ut penningar mot hederlig dusör, hyrde han äfven ut möbler åt studenter till orimligt höga priser, dem de nödgades erlägga, emedan det icke var möjligt att få dem för bättre.

Rådman Bogren var en ovanligt liten karl med ett vänligt och smilande ansigte och en mycket rund figur.

God morgon, min unge herre, sade rådmannen, — ursäkta att jag besvärar så tidigt.

— Skadar icke; var god och sitt, herr rådman.

— Tackar.... ha.... hade egentligen ett litet ärende. Herrn vet väl hvad det är fråga om?

— Ni har icke fått hyran för förliden termin, — sade Mauritz, — jag vet nog det ——Men ni måste hafva tålamod ännu ett par veckor.

— Kan icke vänta längre, — återtog rådmannen. — Trodde att ni var en ordentlig herre.... Hade annars aldrig tagit emot er i mit estimable hus.

Den värde rådmannen utelemnade vanligen pronominet då han talade om sig sjelf. Han tycktes sky att uttala ordet jag. Men detta var också det enda fall, hvari han icke var egoist.

— Jag vill visst vara ordentlig, — sade Mauritz, — men då man är så fattig som jag, kan man icke allt d göra rätt för sig på dagen. Som sagdt: ni får vänta.

— Får säga er, — sade rådmannen, — att i sådan händelse nödgas vända mig till rektorsembetet. Ni kan väl begripa att hvar och en måste hafva sitt.

— Vänd er till hvem ni behagar, — utbrast Mauritz förargad, — men var god och lemna mig i fred nu.

Han visade på dörren.

Ni är ohöflig, — ropade den lille rådmannen, blå af ilska, — ni är ohöflig och kan ändå icke betala hyran..... Ni visar ut mig ur ett rum, som ni icke betalt.

— Men som jag skall betala, — svarade Mauritz kallt. — Var god och lemna mig, herr rådman.

— Nej, jag går icke innan jag får mina pengar.

— Hvad är på färde? — sade Holm, som i samma ögonblick inträdde i rummet, hvad vill Mauritz harmset, — och hotar mig med rektorsembetet. Som du vet är jag för närvarande vid dålig eller rättare sagdt ingen kassa.

— Hur stor är summan?

— Tio riksdaler Banko, — sade rådmannen.

— Jag har fått några pneningar på posten i dag, — sade Holm. Det är bättre att du är skyldig mig, än den der.....Se der, herr rådman ....och drag sen för tusan!

Han upptog plånboken och räckte honom en sedel.

— Det är ledsamt att jag skall vara dig till besvär, min vän, — sade Mauritz med rynkad panna, — men jag hoppas kunna betala dig om några dagar.

Rådman Bogren stod ännu kvar vid dörren.

— Hvad vill ni, herr rådman? — ropade Holm förargad; — ni har ju fått hvad ni skall ha! Hvarför går ni ej er väg?

— Hä.... skulle inte herrn hafva lust att betäla herr Sterners hyra äfven för innevarande termin? — sade rådmannen. — Behöfver just nu allt hvad jag kan skrapa ihop.... Har stora utbetalningar på mig.

betalningar på mig.

— Gå er väg, herre! — ropade Mauritz, blek af förbittring; — ni har ingen rättighet att fordra er hyra innan tiden är tilländalupen.... Så står det i kontraktet.....

— Vet nog det, men gå nu....eljest....

Han gjorde en hotande rörelse med handen.

Förskräckt öppnade rådmannen dörren och retirerade långsamt och med bibehållet lugn.... men knappt såg han sig i säkerhet för alla personligheter, innan han stannade och utöste en ström af ovett emot de båda ynglingarne.

De skrattade och läto honom hållas en stund ....Slutligen, då han var som bäst i taget, fattade Mauritz vattenskålen, öppnade dörren och utgöt hela innehållet öfver rådmannen, som stod kvar midt i trappan.

Detta hade till följd, att rådmannen flat och våt som en tupp lomade utaf, likväl med den försäkran, att han skulle gå till höglofliga rektorsembetet och anföra klagomål.

— Se så, — sade Holm, i det han slog sig ned på soffan, — nu äro vi kvitt den lymmeln!... Det är i dag din födelsedag, Mauritz, och jag kommer för att gratulera dig!

— Erkänn, att du kommer, för att få del af min fars testamente, hvarom vi i går samtalade, — sade Mauritz. — Jag såg på dig, att du var bra nyfiken.

— Nåväl, jag vill icke neka det. Du har läst dessa papper?

— Ja.

— Och innehållet.

— Var ganska oväntadt, det må jag bekänna. ....Du är min vän, Edvard Holm, är det icke så?

— I lif och död!

— Och jag kan ju lita på din tystlåtenhet, i fall jag skulle anförtro dig en sak af mycken vigt.

— Förtjenar jag en sådan fråga, Mauritz?— sade Edvard allvarsamt. — Har du väl några skäl att tvifla på mig?

— Nej, jag tror dig, — återtog Mauritz, — och derför skall du också blifva min enda förtrogne.....

Mauritz gick till byrån, utdrog lådan och framtog det uppbrutna paketet, Holm betraktade med en ganska naturlig nyfikenhet.

— Din min är så mystisk, Mauritz, — sade han, — att du på det högsta väcker min nyfikenhet..... Dessa papper innehålla då något mycket vigtigt?

— Skulle du väl kunna tro, — sade Mauritz, — att jag, i hvad stund jag behagar, kan icke allenast låta titulera mig grefve, utan äfven taga en betydlig, af min far efterlemnad förmögenhet i besittning?

— Du skämtar, Mauritz!

— Och ännu mer, — fortfor den unge mannen småleende, — skulle du kunna tro, att jag, detta oaktadt, beslutit att förblifva lika fattig som jag är och att bibehålla det namn jag hittills burit?... Alla rikedomens och bördens företräden stå mig till buds, och jag kastar bort dem, såsom vore de endast nötskal.

Du berättar en saga ur Tusen och en natt, Mauritz.

Mauritz svarade ej, men framtog blott sin moders vigselattest och sin egen dopsedel, dem han tigande räckte vännen.

Edvard läste dem.... och slog ihop händerna af förvåning.

— Stjernekrantz! — ropade han häftigt, — din far hette Stjernekrantz.... denne omätligt rike magnat, om hvilken jag i min barndom ofta hörde talas..... Du är sålunda bror till den Stjernekrantz, om hvilken du berättade för oss i går afton.....

— Ja.... jag är bror till min moders mördare, — sade Mauritz.

— Men så förklara då....

— Här finner du förklaringen, — afbröt Mauritz, i det han räckte vännen grefvens bref. — Läs detta.

Edvard lät icke säga sig detta två gånger. Han grep papperet och slukade dess innehåll.

— Nåväl.... hvad säger du? — frågade Mauritz, då Edvard stillatigande återlemnade papperet.

— Jag kan knappt återkomma från min förvåning..... De händelser du upplefvat..... din födelse och dina öden skulla kunna gifva stoff till en hel roman....Du är således rik nu.

— In potentia, ja, — såsom den hederlige pastor Bergholm brukade säga.... Men som jag redan nämt....jag försakar rikedomen.

— Och din faders namn?

— Ja, det framför allt.

— Men hvarföre?

— Emedan han sjelf har bedt mig noga betänka, huruvida jag känner mig mäktig att bära rikedomen.... emedan jag dessutom icke vill antaga ett namn, som bäres af min moders bane-

— Det är högsinnadt, storttankt, — sade Holm, — men jag fruktar, att du en gång kommer att ångra dig.

— I den händelsen har jag bevisen kvar och kan när som helst begagna dem.... Och för öfrigt, hvad är det väl jag försakar?.... Ett namn! .....Bah, hvad är ett namn, vore det än aldrig så klingande?.... De högadliga ätternas lysande tider äro förbi.... Nu återstå endast relikerna ....de multnade fanorna, de förrostade svärden, de gulnade pergamenterna.. Det är snart sagdt blott en illusion jag försakar.

— Sant nog..men egndomen....är den också en illusion?

— Nej, det är visserligen en verklig, en reel fördel, — återtog Mauritz småleende, — men jag har fäst mig vid dessa ord i min fars bref: Mauritz, kom ihåg, att det endast är arbetet som är källan till njutning och ära....att det endast är strid....och en ärligt förd strid som utbildar och danar mannen!.... Dessa ord innebära en lärdom, hvilken vårt tidehvarf synes förakta, men som dock inom sig bär fröet till en fruktansvärd revolution, så vida den ej kan göra sig gällande med godo.... Dessa ord slutligen, som med gyllene bokstäfver borde inristas på samhällsbyggnadens fasad..... hvad innebära de annat än denna socialisternas lära: Ingen har rätt till öfverflöd, så länge icke ens arbetet förmår skaffa alla det nödvändiga. . . .

— Det är således en princip.... en socialistisk dogm, som förmår dig att förskjuta hvad verlden skulle kalla din lycka.

— Det är icke allenast en princip . . . det är mer än så: det är förtröstan på min egen inre förmåga att sjelf eröfra det, hvarför jag icke vill hafva slumpen att tacka.

— Men under försöket skall du måhända duka under.

— Jag tror det icke....Jag behöfver ju så litet för att kunna taga mig fram.... Med ett eller två tusen riksdaler skulle min bana vara betryggad.

— Sant!.... men du eger ju icke ens dessa .... Du har ju en längre tid lefvat i verklig nöd.

— Ja, — sade Mauritz, — men det skall snart blifva bättre. Jag har stora planer i verket, må du tro.

— Verkligen....hvilka då?

— Jag är på lediga stunder sysselsatt med författandet af en roman, som inom kort skall inbringa mig den summa, jag behöfver..... Och ännu mer: jag har redan erhållit förläggare till densamma.

— Gratulerar, — sade Holm öfverraskad. — Det var ju en annan sak....

— Och så, — fortfor Mauritz, — tänker jag skrifva en dram, hvartill jag har ett ypperligt ämne.

— Hvad skall den dramn heta?

— Bernstenshjertat!

— Ah, den står således i sammanhang med de händelser från din barndom, om hvilka du berättade i går.

— Ja, och du måste erkänna, att derutaf ganska väl kan skapas ett skådespel. Emellertid behöfver jag ännu lära myckte, innan jag kan gripa detta verket an. Innan dess skall jag hafva tagit gräden.

— Och det är verkligen ditt allvar att icke göra något bruk af papperen i paketet?

— Mitt fullkomliga allvar..... Åtminstone skola de få hvila, till dess jag sjelf skapat mig en oberoende ställning....Det är min stolthet.... du må säga derom hvad du vill.

— Jag högaktar.... jag beundrar den, — sade Holm. — Få menniskor skulle vara i stånd till en sådan försakelse.

— Men nu, — sade Mauritz, sedan han åter inläst paketet, — nu gå vi ut. Jag skall skaffa mig penningar och köpa ved, och så skall jag gå till min städerska och se i hvad mån baron Ehrenstam hållit sitt löfte att taga lilla Helena under armarne. Han måtte vara plumpt rik, den der gynnaren.

— Ja, och han får af sin far så mycket penningar han önskar. Också lärer han i Stockholm på en enda vinter ha gjort af med mer än 10,000 riksdaler.

— Den pojken!.... Han är ju knappt sjutton år.

— Det hindrar honom icke att lefva efter sitt stånd, — anmärkte Holm med ett bittert leende. — Medan vi under förliden vinter snart sagdt svält ihjel, har denne pojke på hästar, hundar, spel och mätresser förslösat otroliga summor.... summor af hvilka familjer kunde häft sin bergning i åratal.

— Omöjligt! — ropade Mauritz med stigande förvåning. — Ett barn som han har väl icke fått alldeles fria tyglar heller!

— Fullkomligt! — svarade Edvard. — Ja, det påstås till och med, att hans far varit den, som sjelf valt hans första mätress.

— Otroligt, skändligt! — ropade Mauritz. — Men hur står ett sådant lättsinne tillsammans med hans visade deltagande för den unga flickan, du såg här i går?

— Ah, — sade Holm bittert, — det står ganska väl tillsammans. Helena är väl ett barn ännu, men Georg såg nog, att hon med tiden skall blifva en skönhet af första rangen .... Tro mig; ....jag ville ingenting säga i går, men jag är öfvertygad om, att hela tillställningen kommer att leda till flickans förnedring och olycka.

— Gud i himmelen, — ropade Mauritz utom sig, — en sådan skändlighet af en sjuttonårig yngling är ju oerhörd.... Lyckligtvis är det också endast misstankar....

— Men ganska välgrundade, det måste du medgifva.... Georgs redan i grunden förderfvade hjerta är icke mäktigt någon känsla af ädlare art.... jag märkte med hvilka blickar han betraktade det oskyldiga offret, och jag tyckte mig nästan läsa i hans ansigte hela den svarta planen, som i hast uppgjordes. Du måste derför vakta dig, att du icke i all välmening måtte blif- [illegible]

— Du har rätt, jag måste rädda henne! — ropade Mauritz häftigt. — O, den stackars flickan intresserar mig outsägligt. Men hur skall jag bete mig för att få visshet i saken. I händelse du misstagit dig i din förmodan, vore det ju grymt att lägga hinder i vägen för Georgs planer .... Jag måste noga undersöka, innan jag tager något steg, och framför allt måste jag vinna flickans förtroende.... Kom nu, låt oss gå!

V.

Guds finger.

Längst ned vid ändan af Svartbäcksgatan i Upsala låg vid tiden för vår berättelse, eller slutet af 1820-talet, ett litet rödt trähus af ganska förfallet utseende. Det hade icke ens tegel på taket, utan var i stället belagdt med torf, och af grönt och smutslupet glas.

I det ena af de båda rum, som denna lilla byggning innehöll, bodde Helena med sin mor.

Detta rum var temligen stort, men kallt och fuktigt. Möblerna voro snart räknade, ty allt, utom det allra nödvändigate, hade småningom blifvit försåldt för att skaffa föda under det nöden var som svårast, och madam Andersson — så kallade sig Helenas mor, — egde i sin fattiga stuga icke mer än en säng, ett bord och trenne bristfälliga stolar.

Det var om morgonen, dagen efter Helenas besök hos Mauritz. Den stackars flickan stod, skälfvande af köld, framför spiseln och ansträngde sig förgäfves att blåsa eld i några sura vedpinnar, som lågo och rökte i askan. Hon skulle koka en tår mjölk åt sin sjuka moder, som klagade öfver en olidlig törst....Men som den arma flickan icke kunde få någon eld och icke heller tordes gifva modern mjölken kall, så fortfor denna senare att jemra sig.

— Jag kan icke hjelpa't mor, — sade Helena halfgrätande. — De otäcka pinnarne vilja icke brinna. Jag bad madam Grönlund för en stund sedan om ett par torrstickor, men hon sade, att hon behöfde sina stickor sjelf.....

— Gud hjelpe oss, stackars min tös! — jemrade sig modern. — Vi frysa väl slutligen ihjel, i fall det tar till och blir skarp vinter.....Icke heller kan jag förtjena något med tvätt nu, så länge jag är så här usel. Hur skall det gå, hur skall det gå?

— Ah, mamma, — sade Helena, — kanske den unge vackre herrn, som talade med mig i går hos herr Sterner, kommer hit för att hjelpa oss. Mamma minnes väl det jag talte om när jag kom hem i går kväll.

— Ah, kära barn, de der herrarne hafva bara roat sig med dig. Hvad skulle de väl bry sig om en sådan liten stackare som du?? De hafva minsann annat att tänka på än att göra barmhertighetsverk. Om du vore fullvuxen, så kunde det väl hända, men du är ju bara barnet.

Fortsättning.

Dr. Miles' Anti-Pain Pills.

Ett hastigt och säkert botemedel för sjuk och nervös hufvudvärk, ryggvärk, magplågor, neuralgi, nervositet, retlighet, sömnlöshet, reumatism, ländvärk. Innehåller ej opium eller morfin och medför ej några obehagliga efterverkningar. 25 dosis för 25c. Fås hos apotekare eller sändes af DR. MILES MEDICAL CO., Elkhart, Indiana.

som lida af svagheter, egna för deras kön, brukas som en dusch, arbetar ypperligt. Den rensar grundligt, förgör frön, stannar flytningar, helar inflammation och sårnader, botar Hvita Flussen och katarr i nåsan.

Paxtine kommer i form af pulver, som må ste upplösas i rent vatten, är betydligt mera renande, helande och frödförgörande samt ekonomisk än flytande antiseptiska medel för Toalett och kvinnors speciella bruk.

Säljes å alla apotek, 50c pr. ask. Profaskar och bok med instruktioner fritt. THE R. PAXTON CO., Dept. 44, Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ½ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af [illegible] fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utföran det af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

'Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.